

NEJLEPŠÍ AUTOR ŠPIONÁŽNÍCH
THRILLERŮ VŠECH DOB

DANIEL Silva

VNITŘNÍ
ZÁLEŽITOST

VNITŘNÍ ZÁLEŽITOST

Daniel Silva

VNITŘNÍ
ZÁLEŽITOST

PŘEKLAD

Nina Šalamounová

Český název: Vnitřní záležitost

Název anglického originálu: An Inside Job

Autor: Daniel Silva

Překlad: Nina Šalamounová

První vydání: Harper, *An Imprint of HarperCollins Publishers*, 2025

Grafika obálky: Madgrafik

Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková

Jazykový redaktor: Jiří Chodil

Jazyková korektura: Filomena Filipová

© 2025 by Daniel Silva

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Tato kniha je fiktivní dílo. Jména, postavy, místa a události jsou buďto výplodem autorovy představivosti, nebo je autor použil ve smyšleném kontextu a nelze je považovat za skutečné. Jakákoli podobnost s existujícími osobami, živými i zemřelými, skutečnými událostmi, místy a organizacemi je zcela náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, přispěvatele nebo vydavatele této publikace, jakékoli neoprávněné použití této publikace k výcviku generativních technologií umělé inteligence (AI) je výslovně zakázáno.

Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle článku 4 odst. 3 směrnice o autorském právu na jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vyjímá tuto publikaci z výjimky pro textové a datové vytěžování.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Grafika původní obálky: Milan Bozic

Fotografie na obálce: © Martinho Smart/Shutterstock

Foto autora: © Marco Grob

Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2284-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2285-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2286-3 (PDF)

Vnitřní záležitost je kniha napsaná pro pobavení a přesně tak by také měla být vnímána. Jména, postavy, místa a události popisované v tomto příběhu jsou buďto výplodem autorovy představivosti, nebo je autor použil ve smyšleném kontextu. Jakákoli podobnost s existujícími osobami, živými i zemřelými, podniky, společnostmi, událostmi a místy, je zcela náhodná.

*Věnováno jako vždy mé ženě Jamii
a mým dětem Nicholasovi a Lily*

V životě krása mizí, ale v umění je nesmrtelná.

LEONARDO DA VINCI

SEZNAM POSTAV

GABRIEL ALLON Restaurátor umění, špion ve výslužbě

CHIARA ZOLLIOVÁ Ředitelka restaurátorské společnosti Tiepolo

IRENE A RAPHAEL ALLONOVÍ Děti Gabriela Allona a Chiary Zolliové

ELENORA SAVIANOVÁ Ředitelka základní školy Bernarda Canala

CESARE FERRARI Velitel Útvaru ochrany kulturního dědictví neboli umělecké jednotky

LUCA ROSSETTI Důstojník Útvaru ochrany kulturního dědictví

PLUKOVNÍK BAGGIO Důstojník karabiniérů, Benátky

PLUKOVNÍK MANCINI Důstojník karabiniérů, Florencie

MASSIMO RAVELLO Soudní lékař, Benátky

LUIGI DONATI Nejvyšší představený římskokatolické církve

OTEC MARK KEEGAN Papežův soukromý tajemník

ALOIS METZLER Velitel Švýcarské gardy

KARDINÁL MATTEO BERTOLI *Substitut* (zástupce) pro
všeobecné záležitosti Státního sekretariátu Vatikánu

ANTONIO CALVESI Ředitel restaurátorské laboratoře Vatikánských muzeí

PENELOPE RADCLIFFOVÁ Restaurátorka a doktorandka
na praxi v restaurátorské laboratoři Vatikánských muzeích

DONATELLA RICCIOVÁ Restaurátorka, Vatikánská muzea

ALESSIO TOMASSINI Vedoucí bezpečnostního oddělení Vatikánských muzeí

OTTAVIO POZZI Noční strážce ve Vatikánských muzeích

ESTEBAN RODRÍGUEZ Ředitel tiskového oddělení Vatikánu

VERONICA MARCHESEOVÁ Ředitelka Národního etruského muzea

GIORGIO MONTEFIORE Odborník na život a dílo Leonarda da Vinciho, galerie Uffizi, Florencie

MARTIN LANDESMANN Švýcarský finančník a filantrop

INGRID JOHANSENOVÁ Profesionální zlodějka a počítačová hackerka

AMELIA MARCHOVÁ Londýnská redaktorka uměleckého časopisu ARTnews

JULIAN ISHERWOOD Londýnský obchodník s uměním a dlouholetý blízký přítel Gabriela Allona

SARAH BANCROFTOVÁ Londýnská galeristka a obchodnice s uměním starých mistrů, bývalá agentka CIA

CHRISTOPHER KELLER Tajný agent britské vnější zpravodajské služby SIS známé jako MI6

OLIVER DIMBLEBY Londýnský obchodník s uměním

NICHOLAS LOVEGROVE Britský umělecký konzultant

NILES DUNHAM Kurátor Národní galerie v Londýně

JEREMY CRABBE Aukční dům Bonhams, Londýn

SIMON MENDENHALL Aukční dům Christie's, Londýn

GEOFFREY HOLLAND Ředitel Courtauldovy galerie, Londýn

PETER VAN DE VELDE Nizozemský obchodník s uměním a majitel galerie

STÉPHANE TREMBLAY Francouzský umělecký konzultant

JACQUES MÉNARD Francouzský detektiv, šéf jednotky zabývající se uměleckými zločiny

FRANCO TEDESCHI Bankéř, SBL PrivatBank, Lugano

NICO AMBROSI Finančník, firma Piedmont Global Capital, Milán

MARKUS VOGEL Ředitel společnosti Executive Jet Services, Curych

ALEXANDER PROCHOROV Ruský oligarcha, sběratel umění

TERESSA SIMONETTIOVÁ Florentská šlechtična

SALVATORE ALVARO Vrah z Camorry

PŘEDMLUVA

Luigi Donati byl čtenářům představen v příběhu *Zpovědník*, třetí knize ze série o Gabrielu Allonovi. Tehdy byl ještě osobním tajemníkem papeže Pietra Lucchesiho, jenž si zvolil papežské jméno Pavel VII. Po Lucchesiho smrti byl v dramatickém konkláve Donati zvolen papežem. V mé fiktivní verzi Vatikánu papežové Lucchesi a Donati neodpovídají skutečným nejvyšším představitelům římskokatolické církve, jako byli Joseph Ratzinger a Jorge Maria Bergoglia neboli papež Benedikt XVI. a papež František.

PRVNÍ ČÁST

SFUMATO

Dřevěné židle s rovnými opěradly stojící v předsálí kanceláře *dottore* Savianové by se neztratily ani ve středověké mučírně. Ať se Chiara snažila sebevíc, nedokázala najít žádnou polohu, jež by jí poskytla být jen malou chvilku pohodlí. Právě v tuto chvíli seděla vzpřímeně, s rovnými zády baletky, dlaně měla položené na kolenou a chodidla na odřené dřevěné podlaze těsně u sebe. Osobní tajemnice *dottore* vrhla několik obdivných pohledů na Chiařiny stylové lodičky – a také na jejího stylového manžela. Chiaru to nepřekvapovalo. Byla zvyklá, že si ženy Gabriela se zaujetím prohlížejí, na čemž jí nepřipadalo nic divného. Byl stále neuvěřitelně pohledný. Shodou okolností byl také jedním z nejlepších světových restaurátorů umění, což z něj dělalo místní celebrity, ačkoli o to sám nijak neusiloval a ani nestál. Chiara byla generální ředitelkou restaurátorské společnosti Tiepolo, pro niž Gabriel pracoval jako ředitel oddělení malby, takže byl zaměstnancem své manželky. V dobrém i ve zlém patřili k nejvýznamnějším párům v Benátkách.

Jejich dvojčata, chlapec pojmenovaný po malíři Raffaelovi a dívka jménem Irene po Gabrielově matce, navštěvovali veřejnou školu *scuola primaria*, jen pár minut od elegantního bytu Allonových s výhledem na Canal Grande. Ředitelka školy *dottressa* Elenora Savianová požádala Chiaru, aby se dnes ve dvě hodiny odpoledne dostavila do její kanceláře, protože s ní potřebuje probrat jistou naléhavou záležitost, kterou odmítla upřesnit do telefonu. Trvala však na tom, aby s Chiarou přišel

také Gabriel. Proč je to důležité, nesdělila, pouze dodala, že se Chiara a její manžel všechno dozvedí na místě. Z toho vyplývalo, že půjde o něco vážného. Chiara, která si dokázala spočítat dvě plus dvě, si byla jistá, že zná totožnost viníka, kvůli němuž teď musí sedět na tomhle mučícím nástroji.

Sekretářka se znovu podívala na Gabriela. Ten předstíral, že si toho nevšiml. Procházel novinové titulky na svém novém iPhone, jež si pořídil jako náhradu za telefon poškozený během nedávné návštěvy západní Anglie. Seděl na stejné židli jako Chiara, a přesto vypadal naprosto spokojeně, jako by to byla ta nepohodlnější věc na světě.

„Jak to děláš, že tě nic nebolí?“ zašeptala Chiara vedle něj.

„Celý den stojím před obrazy,“ vysvětloval Gabriel. „Tohle je vítaná změna polohy.“

„A co na to říkají tvoje záda?“

„Než jsme odešli z bytu, spolkl jsem pár malých zelených kamarádů.“

Chiara otočila hlavu k jedinému oknu v místnosti s výhledem na hlavní nádvoří školy, nyní opuštěné a potemnělé. Nacházela se na něm lezecká stěna a plácek určený pro míčové hry, ale jinak se studenti museli o přestávkách zabavit, jak uměli. Takový byl ostatně život všech dětí v Benátkách. Hráli si v *calle*, dlouhých úzkých uličkách mezi domy, nebo na *campo*, náměstích, a potom chodili na sladkosti do *pasticcerie*, cukrárny. Chiaru, původem Benátčanku, by nikdy nenapadlo, že by děti mohly žít i jinak. Když byla malá, milovala tohle okouzlující město, bludiště kanálů, mosty klenoucí se nad nimi i starobylé kostely plné umění. Občas, když zatoužila po troše klidu, zašla do zahrady *giardini pubblici*, ale většinou žila obklopena jen domy a vodou a jedinou zelení, již vídala, bylo šest stromů na Campo di Ghetto Nuovo, širokém náměstí ve čtvrti Cannaregio, kde její předkové žili po staletí.

Oživila telefon a nenápadně zkontrolovala čas. Sekretářka s očima ostražitýma jako rys si toho přesto všimla.

„Jsem si jistá, že už to nebude trvat dlouho, paní Zolliová.“

„Bylo nám řečeno, že –“

Telefon na sekretářčině stole se ozval dřív, než Chiara stihla větu dokončit. Vypadalo to, že se s *dottoressou* konečně setkají. A jenom o patnáct minut později, než jak se s nimi domluvila.

Přijala je s vážností dóžete, ze židle za pracovním stolem. Byla to malá žena, asi padesátiletá, postavou připomínající sud na víno. Vlasy měla z obličeje stažené dozadu a brýle s velkými obroučkami jí zvětšovaly oči s víčky, jež téměř nemrkala.

Nejprve se zaměřila na Gabriela. „Je to pravda, *signore* Allone?“

„Co jestli je pravda, *dottore* Savianová?“ zeptal se Gabriel.

„Že jste dostal zakázku na restaurování Tiziana v kostele Santa Maria della Salute.“

Obraz, o němž mluvila, se jmenoval *Sesláni Ducha svatého* a visel nad jednou z kaplí zmiňované benátské baziliky – a byla to pravda. Restaurátorská společnost Tiepolo skutečně získala díky schopnému Chiařinu vedení zakázku na již dlouho plánované vyčištění slavného díla – ovšem s podmínkou, že se restaurátorských prací nechopí nikdo jiný než renomovaný ředitel oddělení obrazů společnosti Tiepolo. Minulý týden se ostatně tato informace objevila v článku magazínu *Il Gazzettino*.

Samozřejmě že je to pravda, pomyslela si Chiara otráveně. *Celé Benátky vědí, že je to pravda.*

Gabriel odpověděl diplomatictěji. „Ano, včera jsem na tom začal pracovat.“

„Je to váš první Tizian?“

Chiara v duchu pomalu počítala do deseti, zatímco její manžel s obdivuhodnou shovívavostí a trpělivostí vysvětloval, že měl tu čest za svůj život restaurovat řadu obrazů od Tiziana a učedníků z jeho dílny. Mohl by dodat, že také restauroval Belliniho oltární obrazy – jeden v kostele San Zaccaria a druhý v kostele San Giovanni Crisostomo –, dále jednoho Veroneseho v kostele San Sebastiano a Tintoretta v kostele

Madonna dell'Orte. A samozřejmě nelze zapomenout na restaurování Caravaggiova mistrovského obrazu *Uložení Krista do hrobu*, což byl jeden z několika obrazů, jež Gabriel tajně vyčistil pro Vatikánská muzea. Současný papež byl shodou okolností Gabrielovým starým přítelem. Není divu, že se o téhle práci Gabriel nezmínil.

„Mohla bych vás požádat o malou laskavost, pane Allone?“ zeptala se *dottorressa*.

„Jak malou?“

„Napadlo mě, jestli byste nemohl dětem ukázat, jak se takový obraz restauruje. Nezdrželi bychom se dlouho. Hodinu, nejvýš dvě.“

Gabriel letmým pohledem požádal Chiaru o pomoc.

„Je mi líto, *dottorressa* Savianová,“ ujala se Chiara hned slova, „ale můj manžel nikdy nikomu nedovoluje, aby ho pozoroval při práci.“

„Opravdu, pane Allone?“ podivila se dáma s příliš velkými brýlemi. „Proč ne, jestli se smím zeptat?“

Odpověděla opět Chiara. „Je přesvědčený, že si velcí umělci benátské renesance zaslouží, aby jejich díla byla prezentována pouze v nejlepší možné podobě. Je důrazně proti jakémukoli veřejnému vystavování obrazů v nedokonalém, natož poškozovém stavu.“

„Nechce pokazit iluzi?“

Chiara se zamračila. „Promiňte, ale tohle jistě není důvod, proč jste se s námi chtěla setkat.“

„Kéž by byl.“

Na stole *dottorressy* Savianové ležely složky obou dětí Allových. Jednu z nich – Raphaelovu – odsunula ředitelka školy stranou. Raphael byl záračným matematickým géniem, který chodil na soukromé hodiny k univerzitnímu lektorovi, a obvykle s ním nebyly žádné problémy. Druhou, patřící Irene, si přitáhla blíž k sobě.

Chiara se připravovala na nejhorší.

„Vaše dcera je pozoruhodné dítě, *signoro* Zolliová. Její studijní výsledky na mě udělaly hluboký dojem, nemluvě o rychlosti její adaptace na nové prostředí.“

Chiara zvedla obočí.

„Jen jsem se snažila poukázat na to, že Irene je v Benátkách přece jenom trochu nová.“

„Ale její matka ne,“ zdůraznila Chiara. „Rodina Zolliů zde žije od patnáctého století.“

„Ano, ale vaše děti se narodily v zahraničí,“ namítla malá žena na opačném konci stolu.

„Jsou stejně Italové jako jejich spolužáci.“

Ředitelka školy si povzdychla. Vypadalo to, že se s Allonovými dostala do slepé uličky. „Co kdybychom začali znovu?“ navrhla.

„Ano, pojďme přejít rovnou k věci,“ souhlasila Chiara. „V čem je problém?“

„Irene je přirozená vůdkyně. Dokonce i starší děti k ní vzhlížejí. Obávám se ovšem, že na tak mladou dívku zastává dost vyhraněné politické názory.“

„Odkdy je názor problém?“

Ředitelka Savianová otevřela Ireninu složku a vytáhla z ní jediný list papíru. „Tohle by mohl být,“ řekla. „Kopie byly před třemi dny vyvěšeny po celé škole. Máme důvod se domnívat, že strýcem je právě Irene.“

„Co to je?“

„Podívejte se sami,“ odpověděla *dottorressa* a podala Chiaře dokument. Jednalo se o výzvu k jednodenní studentské stávce na protest proti nečinnosti italské vlády v otázce klimatických změn. „Musím uznat, že je to na dítě jejího věku mimořádně dobře formulované. Nebo jste se na tom podílela vy?“

„Nepodílela.“

„Má Irene doma počítač?“

„Ano, samozřejmě.“

„Možná byste ho měla pečlivěji kontrolovat.“

Chiara podala dokument Gabrielovi. Ten se při jeho čtení usmál.

„Připadá vám to zábavné, *signore Allone*?“

„Vlastně ano.“

„Mně to zábavné nepřipadá. Ani v nejmenším. Vaší dceři se zjevně podařilo přesvědčit téměř všechny studenty, aby se stávky zúčastnili a příští středu bojkotovali vyučování. Plánují pochodovat celým městem, všemi šesti *sestieri*, a završí to demonstrací na náměstí Svatého Marka.“

„Co je na tom špatného? Mohlo by to být prospěšné. Mladí lidé mají právo strachovat se o svoji budoucnost.“

„Naše současná vláda se na to dívá jinak,“ namítla *dottorressa Savianová*. „Ministr školství zastává názor, že globální oteplování je podvod na voliče spáchaný politickou levicí.“

„O tom se v poslední době hodně mluví.“

„Pokud se stávka a demonstrace uskuteční, mohlo by to mít vážné důsledky.“

„Pro koho?“

„V první řadě pro vaši dceru.“

Gabriel jí vrátil dokument. „A co kdybychom se pokusili najít elegantní řešení tohoto problému?“

„Jaké máte na mysli?“

„To by měla být otázka vyjednávání.“

„V tomhle se my dva lišíme.“

„Jak to?“

Dottorressa se usmála. „Já nikdy nevyjednávám.“

Gabriel se o to přesto pokusil a na úvod vyjednávání nabídl, že se protestní pochod bude konat v sobotu a nikoli ve všední den, že nedojde k žádnému narušení výuky ani k dalšímu vylepování plakátů na školním pozemku a že žádný z účastníků, včetně organizátorky celé akce, nebude potrestán. Na oplátku otec organizátorky umožní malé delegaci studentů, aby se přišla

podívat, jak provádí jednu z nejdůležitějších restaurátorských prací v Benátkách za mnoho let.

„Delegaci,“ zvýšila *dottoressa* Savianová sázku, „bude tvořit celá *scuola primaria*.“

„To nepřipadá v úvahu.“

„A návštěva bude trvat dvě hodiny, takže budete mít dost času k přednášce o renesanci v Benátkách.“

Gabriel si dlouze povzdychl. „Domluveno.“

„Ještě ne tak docela.“

„Co dál?“

„Řada studentů projevuje umělecký talent. Mám pocit, že s řádnou výukou...“

Chiara se nadechla k námitce, ale Gabriel jí položil ruku na předloktí. „Nic mě nepotěší víc. Kdy myslíte, že budeme moci začít?“

„To ponechám na vašem uvážení, *signore Allone*.“ *Dottoressa* vrátila leták do Ireniny složky a po dalším zamyšlení ji hodila do koše. „Uvědomuji si, že jste velmi zaneprázdněný muž.“

Chiara se podařilo usmát a dokonce popřála ředitelce školy příjemné odpoledne, ale když následovala Gabriela ven, hněv v ní jenom bublal.

„Ta má tedy drzost,“ zasyčela.

„Musím uznat, že to byla docela důstojná soupeřka,“ pousmál se Gabriel.

„Je to vyděračka. A ty jsi musel zešílet, když ses vzdal bez boje.“

„Moje šílenství bylo promyšlené.“

„Snažil ses chránit svoji dceru?“

„Ano.“

„Ta je také šílená,“ usoudila Chiara.

„Je temperamentní. To je rozdíl.“

Do konce vyučování zbývalo třicet minut, a tak zamířili do baru Dogale na Campo dei Frari a objednali si kávu. Číšník

k ní Gabrielovi přinesl un'ombra, malou sklenku bílého vína. Chiara si rovněž jednu objednala.

„Co s ní budeme dělat?“ zeptala se.

„S *dottoressou*?“

„S tvojí dcerou.“

„Užijeme si každou minutu, kterou s ní strávíme.“

„Tobě se to snadno řekne.“

„Jak to myslíš?“

„Myslím to tak, že si tě Irene z pochopitelných důvodů omotala kolem prstu. Proto jsi ji nikdy nepotrestal, i když by si to někdy zasloužila.“

„Proč bych to měl dělat?“ opáčil.

„Pověz mi něco, Gabrieli. Myslíš, že je Irene normální dítě?“

„Samozřejmě že ne. To ale není ani její bratr.“

„Ani její otec, když na to přijde,“ dodala tiše Chiara.

„Doufáme, že se to *dottoressa* Savianová nedozví. Jinak by si mohla rozmyslet, že mě přijme jako učitele výtvarné výchovy na částečný úvazek.“

„Jestli to myslíš vážně, dočista jsi ztratil rozum.“

„Je to něco, co chci dělat už dlouho.“

„Učit?“

Gabriel přikývl.

„A proč nezkusíš univerzitu?“

„Tam mě nevezmou. Na rozdíl od tebe nemám titul z žádné vážené akademie.“

Gabriel skutečně žádný titul neměl. Zanechal formálního studia umění, aby se zúčastnil pomsty organizované tajnou zpravodajskou službou své země. Chiara začala o mnoho let později pracovat pro stejnou službu, ovšem až po dokončení postgraduálního studia v Padově.

„Možná bych se měla začít představovat jako *dottoressa* Zolliová,“ zamyslela se.

„Zní to dobře.“

„Ale jak budou tvoji studenti oslovovat tebe?“

„*Signore Allone*, předpokládám.“

„A co *maestro Allone*?“ navrhla.

„Vážně si to umíš představit?“

„Vlastně ano, umím. Vypadáš čím dál tím víc jako skutečný *maestro*.“ Chiara přejela špičkou ukazováčku po Gabrielovu platinovém pramínku vlasů. Potom se otočila k barmanovi a zeptala se: „Souhlasíte, Paolo?“

„Rozhodně, *dottorresso Zolliová*. Od téhle chvíle mu nebudu říkat jinak.“ Barman na Gabriela mrkl. „Ještě jednu sklenku vína, *maestro*?“

„Dobrý nápad,“ řekl Gabriel. „A pro *dottoressu Zolliovou* také ještě jednu.“

„Mně jedna stačila,“ protestovala Chiara.

„Musím poslechnout *maestra*,“ odmítl její námitku s úsměvem barman Paolo a postavil na pult další dvě sklenky bílého vína.

Chiara posunula svoji sklenici směrem ke Gabrielovi. „Už víš, co řekneš své dceři?“

„Měl jsme v plánu nechat to na své vynalézavé ženě,“ odpověděl Gabriel.

„Tentokrát ne, miláčku. Tentokrát je řada na tobě.“

„Mám ji důrazně pokárat?“

„Vysvětlíš jí, že to, co udělala, nebylo správné. A potom jí navrheš, aby si našla nový koníček. Zachraňování světa před blížící se klimatickou apokalypsou její matku totiž velmi vyčerpává.“

Gabriel se podíval na barmana. „Co si o tom myslíte vy, Paolo? Měl bych svoji dceru potrestat za to, že se pokouší zorganizovat pochod proti klimatickým změnám?“

„Nedělejte to, *maestro Allone*. Irene je báječné dítě. Možná nejbáječnější v celé *sestiere San Polo*.“

„Tím je to vyřešeno.“

Gabriel položil na pult dvě bankovky a společně s Chiarou vyrazili ke škole. Když přicházeli ke vchodu, ze dveří vyběhly

první děti. Irene a Raphael se jako vždy vynořili z budovy současně. Překvapilo je, že na ně na ulici čekají oba rodiče. Irene, neobyčejně vnímavé dítě, vzala instinktivně za ruku Gabriela, nikoli Chiaru.

„Víš, proč jsme tady?“ zeptal se Gabriel, když kráčeli po Calle dei Saoneri.

Dívka přikývla a rozplakala se. Gabriel bezmocně pohlédl na Chiaru. Gestem ruky ho požádala, aby využil své výhody, že mu Irene důvěřuje.

„Co sis myslela?“ zeptal se dcery jemně Gabriel.

„Myslela jsem, že dělám správnou věc.“

„To je sice moc pěkné, Irene, ale vzala jsi to za špatný konec.“

„Co to znamená?“

„Že jsi na to měla jít trochu jinak. Tak například ty letáky,“ vysvětloval dceři Gabriel. „To byla obrovská chyba.“ Zvedl ruku a otřel Irene slzy z tváře. „Nikdy nesmíš dopustit, aby tvůj protivník věděl, jak uvažuješ. A k čemu se chystáš.“

Pohroma, jež měla všechno změnit, dorazila v létě roku 1630, krátce poté, co se vydala směrem na východ z Milána, jemuž se nepodařilo zastavit její šíření. Benátská republika se svým rušným přístavem a vlhkým podnebím se jako už několikrát v minulosti ukázala být pro nakažlivou chorobu lákavým hostitelem. Blechy zabily nejprve krysy, poté lidi. Jenom mezi zářím a prosincem zemřelo téměř jednadvacet tisíc lidí. Než mor konečně skončil, podlehla mu třetina Benátčanů. A ačkoli to benátský dóže a Rada deseti¹ v tu chvíli ještě netušili, morová rána město jako by vytrhla z jeho kořenů, což zapříčinilo, že Benátky už nikdy nebyly stejné jako před příchodem oné katastrofy.

V době, kdy ještě mor kosil, co mu přišlo do cesty, rozhodl benátský senát, že na místě známém jako Punta della Dogana² ve čtvrti Dorsoduro bude postavena nová bazilika, zasvěcená Panně Marii, a že jednou ročně, na svátek jejího uvedení do jeruzalémského chrámu, který připadá na jednadvacátého listopadu, se bude v bazilice konat svátek Festa della Saluta³. Součástí svátku byl slavnostní průvod dóžete a zástupců po

¹ Rada deseti byl politický orgán Benátské republiky, jenž plnil funkci tajné policie a tajných služeb. Působila od roku 1300 do roku 1797, zasedání probíhala v Dóžecím paláci.

² Doslova „špička celnice“. Skutečně jde o špičku poloostrova na severní straně ohraničeného Velkým kanálem (Canal Grande) na jižní straně pak mořem, respektive Židovským kanálem (Canale della Giudecca). Dříve zde byla opravdu celnice, kde se proclívало zboží dovážené do Benátek po moři.

³ Doslova svátek pozdravení.

mostě Ponte della Moneta přes Canal Grande, zakončený právě v této bazilice.

Gabriel do ní následující den brzy ráno dorazil mnohem nenápadnějším způsobem – na palubě vaporetta⁴ číslo 1. Opuštěným nábřežím zamířil k zřídka používanému bočnímu vchodu, korunovanému kamenným benátským lvem. Na dvojí zaklepání na těžké dřevěné dveře odpověděl starší kněz v černé sutaně.

„*Buongiorno, signore Allone*,“ pozdravil Gabriela, když mu přišel otevřít. „Jak se dnes máte?“

„Bohužel ne zrovna nejlépe.“

„Jste nemocný?“

„Nejsem, otče Giovanni. Ale vypadá to, že se na mě zlobí žena.“

„Už zase?“ Kněz si rezignovaně povzdychl. „Co jste provedl tentokrát, můj synu?“

„Nahromadilo se toho víc. Proto nemám žádnou naději na odpuštění.“

„Co kdybych si s ní promluvil?“

„Na vašem místě bych to nechal být. Pravděpodobně by to všechno jenom zhoršilo.“

Starý kněz krácel po boku Gabriela do temného šera baziliky. Osmibokou centrální loď lemovalo osm zářících kaplí. Jedna z nich byla zastíněna lešením zakrytým plachtou.

„Nechám vás pracovat, *signore Allone*,“ rozloučil se kněz a zmizel v šeru.

Gabriel proklouzl mezerou v plachtě a vylezl po lešení na pracovní plošinu. Zatím k práci nepotřeboval nic jiného než nádobu s pečlivě kalibrovaným rozpouštědlem – směsí acetonu, methyl proxitolu a minerálního lihu – balíček dřevěných kolíků a čtyři balíčky vaty. Tipoval, že tohle množství vaty bude stačit k odstranění špinavého laku z přibližně poloviny obrovského

⁴ Lodě plující po Velkém kanálu a suplující v Benátkách městskou hromadnou dopravu.

obrazu. Podle jeho odhadu, který přednesl benátským kulturním autoritám, by měly práce na obraze trvat přibližně šest měsíců. Tři měsíce Gabriel potřeboval na odstranění starého laku a další tři měsíce na provedení potřebných retuší. Možná by to zvládl i rychleji, kdyby ovšem bazilika, jedna z nejvýznamnějších turistických atrakcí Benátek, nezůstala po celou dobu restaurátorských prací otevřena veřejnosti. Gabrielovi to nevyhovovalo z mnoha důvodů. Dával přednost práci v soukromí, bez přítomnosti cizích očí, natož davů turistů, ale neměl na vybranou, a tak mu nezbývalo než se okolnostem přizpůsobit.

Rozsvítil dvě halogenové lampy, které ozářily obraz ostrým bílým světlem, a konec dřevěného nástavce omotal kouskem vaty. Byl zvyklý poslouchat operu nebo klasickou hudbu – pouštěl si ji na starém přenosném CD přehrávači, svém věrném společníkovi při nesčetných restaurátorských pracích –, ovšem aktuální podmínky mu to nedovolovaly. Namočil první vatový tampon do rozpouštědla a jemně jím zakroužil po křídle zářivě bílé holubice poblíž horního okraje plátna. Znečištěný lak se okamžitě rozpustil a odhalil Tizianovu mistrovskou práci štětcem.

„*Buongiorno, signore Vecellio*,“ řekl Gabriel tiše. „Jak se v toto krásné ráno máte? Moc dobře ne? To mě opravdu mrzí. Vaše žena se na vás zlobí? Nebo váš potomek pohněval dóžete tím, že se pokusil zorganizovat pochod na protest proti spalování fosilních paliv? Ptáte se, co jsou to fosilní paliva, příteli? To by bylo na dlouhé vyprávění.“

Gabriel zahodil špinavý kousek vaty a připravil si další. Pokračoval ve známém rytmu svého řemesla – připravit vatový tampon, namočit, odstranit kousek špinavého laku, zahodit... vzít další vatu, namočit, přiložit k obrazu, zahodit... – a tak pořád dál, soustředěný a zamyšlený. Když se v devět hodin rozlétly hlavní dveře baziliky, měl vyčištěný obdélník plátna o rozměrech přibližně dvacetkrát třicet centimetrů. Netrvalo dlouho a uslyšel vrzání a šoupání bot po mramorové podlaze a v deset

hodin se hlavní lodí baziliky nesl hluk vícejazyčné konverzace. Vydržel až do půl jedenácté, poté zhasl lampy a sešel z lešení. Když se vynořil zpoza plachty, přitočila se k němu žena, která mluvila anglicky s britským přízvukem, a pokusila se s ním navázat hovor. Gabriel předstíral, že nemluví jejím jazykem, a s omluvným úsměvem se vydal přes hlavní loď k východu.

Venku se zastavil na schodech baziliky a nadechl se studeného vzduchu. Na protější straně kanálu Canal Grande, skrytá mezi luxusními obchody lemujícími ulici Calle Larga XXII Marzo, se nacházely kanceláře restaurátorské společnosti Tiepolo. Vytáhl z kapsy telefon, zavolał generální ředitelce firmy a zeptal se jí, jestli by si nenašla trochu času na kávu.

„Promiň, drahoušku, ale ne. Nejsem k dispozici.“

„Jak dlouho nebudeš?“

„V dohledné budoucnosti se mnou nepočítej.“

„A kdybych si klekl na kolena?“

„V tom případě bych možná souhlasila se skleničkou později odpoledne.“

Gabriel přešel po dřevěném mostě přes Rio della Salute a vydal se směrem ke Caffè Poggi, malebnému baru poblíž galerie dell'Accademia. Šel sem teprve podruhé, ale majitel podniku ho pozdravil, jako by sem chodil už celá léta. Zatímco Gabriel pil postupně dvě kávy a k nim přikusoval *cornetto* plněné sladkou mandlovou pastou, vedli zdvořilostní rozhovor o stavu světa.

„Jak to jde s Tizianem?“ zeptal se Gabriela náhle majitel baru.

„Jak o tom víte?“

Muž ukázal na výtisk novin. „Četl jsem o tom v *Il Gazzettino*, *signore Allone*.“

„S Tizianem to jde docela dobře.“

„Uvidíme se zítra?“

„Nejspíš ano,“ kývl Gabriel, sklouzl z barové židle a vyšel na ulici.

Kráčel volným tempem, s návratem do baziliky nespěchal. Když k ní konečně dorazil, spatřil dlouhou frontu turistů,

táhnoucí se ode dveří – pozdní ranní špička, nejrušnější část dne. Naštěstí se dveře v poledne zavřou a bazilika ztichne na požehnané tři hodiny, během nichž ji Gabriel bude mít jenom sám pro sebe.

Lepší vrátit se sem o něco později, pomyslel si, než se potýkat s rušivým hlukem davů.

A tak se otočil a pokračoval po nábřeží k vyhlídkovému místu na jednom z cípů trojúhelníkové oblasti Punta della Dogana. Asi půl kilometru na východ, přes jiskřivou hladinu vody, se tyčil velkolepý kostel San Giorgio Maggiore. Pohled na něj Gabriela, momentálně Benátčana, jenž tudy chodil často, nikdy neomrzela.

Několik minut si výhled na kouzelnou scenérii vychutnával jenom on. Poté se k němu přidali dva turisté – Američané, zřejmě novomanželé – a přesvědčili ho, aby je vyfotil. Nasměroval je na místo s kostelem v pozadí a zvěčnil je na fotografii. Žena byla na levé straně snímku, její manžel na pravé. Gabrielovi připadalo, že se fotka docela povedla, i když ji trochu kazila jakási tmavá věc plovoucí na hladině poblíž mužova vnějšího ramene.

Chvilí počkal, znovu zaostřil záběr, klepl na ikonu spouště na displeji a vrátil telefon novomanželům. Mladí Američané zůstali na místě ještě asi minutu. Potom odešli a Gabriel, znovu sám, hledal ve zvlněných vodách laguny předmět, jež před chvílí spatřil. Tmavá plovoucí věc, ať už to bylo cokoli, ale zmizela.

Na molu před bazilikou stálo vodní taxi s motorem puštěným na volnoběh. Gabriel k němu zamířil a pověděl řidiči o zvláštním objektu, který viděl plavat v laguně, ale muž, jenž trávil čtrnáct hodin denně plavbou benátskými vodami, ho ujistil, že to pravděpodobně nebude nic, co by stálo za pozornost.

Gabriel mu podal bankovku v hodnotě sto eur. „Co kdybychom se na to jeli podívat?“ navrhl. „Jen pro jistotu.“

„Jak si přejete, *signore*. Jsou to vaše peníze.“

Gabriel nastoupil na palubu vodního taxi a postavil se vedle řidiče. Loď se pomalu vzdalovala od mola a mířila směrem ke kostelu San Giorgio Maggiore. „Tady,“ řekl po chvíli. „Tady jsem to viděl.“

„Nic tu není, *signore*.“

„Zastavte, prosím.“

Řidič se zamračil, ale udělal to, o co ho Gabriel požádal. Zařadil neutrální a elegantní dřevěná loď zpomalila a zastavila. Řidič vodního taxi prohledával očima vody na levoboku, Gabriel na pravoboku. Když nic nenašel, vydal se přes kabinu pro pasažéry na zád.

„Tam!“ vykřikl náhle. „Tamhle to je!“

Tmavá věc, které si všiml během focení amerických novomanželů, teď plula asi třicet metrů od zádě taxi. Gabriel se vrátil k řidiči, ten nastartoval motor a obrátil loď k místu, které Gabriel označil. Avšak objekt, ještě před chvílí vznášející se na hladině, opět zmizel z dohledu.

„Byl to asi jen pytel plný odpadků, *signore*,“ poznamenal řidič. „Laguna je jich plná.“

„Máte na palubě lodní hák?“

Řidič přinesl teleskopický model dlouhý čtyři metry, když se plně vysunul, a s plastovým hákem, jenž nehrozil poškrábat boky lodě. Gabriel jím zkoumal hlubiny na pravoboku, dokud nenarazil na cosi těžkého a nasáklého vodou. Po několika neúspěšných pokusech se mu podařilo předmět zachytit a jemně ho vytáhnout k hladině. Když se z vody vynořilo lidské tělo, nafouklé a částečně rozložené, řidič sáhl roztřesenou rukou na vysílačku.

„Nikam nevolejte,“ zarazil ho Gabriel a vytáhl z kapsy telefon. „Já se o to postarám.“

Regionální velitelství Arma dei Carabinieri, jedné ze dvou italských národních policejních složek, se nacházelo na Campo San Zaccaria. Kapitán Luca Rossetti sloužil v divizi karabiniérů známé jako umělecká jednotka nebo častěji obrazáři, což byl údernější název Útvaru ochrany kulturního dědictví. Gabriel občas fungoval jako konzultant umělecké jednotky a s Rossettím spolupracoval na jednom velkém mezinárodním vyšetřování padělání obrazů. Navzdory nešťastnému případu záměny identity během jedné noci v benátské čtvrti San Polo, který skončil Rossettiho zlomenou čelistí a několika zlomenými prsty na Gabrielově pravé ruce, zůstali Gabriel a Luca Rossetti velmi dobrými přáteli.

„Kde přesně jste?“ zeptal se italský policista.

„Běžte přes *sotoportego*⁵,“ odpověděl Gabriel. „Nemůžete mě minout.“

Rossetti spěchal dolů na *campo* a odtud běžel s telefonem v ruce uličkou vedoucí na Riva degli Schiavoni, monumentální promenádu lemující Canal Grande. Na promenádě se jako obvykle proplétali turisté mezi prodejci nejrůznějšího zboží, ale ať se italský policista rozhlížel, jak chtěl, žádné mrtvé tělo nebylo v dohledu. Gabriel také ne.

„Je mi líto, ale nevidím vás,“ promluvil do telefonu.

⁵ Prvek architektury typický pro Benátky – ulička nebo průchod vedoucí pod budovou, často s klenutým stropem. Slouží jako spojnice mezi dvěma částmi města nebo ulicemi a vytváří jedinečnou atmosféru.

„Jsem ve vodním taxi,“ vysvětloval Gabriel. „Asi sto metrů západně od *Maggiore*.“

Rossetti loď okamžitě našel. Gabriel visel nad pravobokem, v jedné ruce telefon, v druhé dlouhý lodní hák.

„Vydržte,“ řekl Rossetti. „Za žádnou cenu to nenechte uplavat.“

Protože to byla v Benátkách nutnost, patřila karabiniérům poměrně značná flotila lodí, z nichž první dorazila pouhé tři minuty po Gabrielovu telefonátu kapitánu Rossettimu. Krátce poté se objevilo dalších pět plavidel karabiniérů a společně s nimi dorazili i zástupci vodní jednotky státní policie *Polizia di Stato*, finanční policie *Guardia di Finanza* a dokonce i pobřežní stráž. Přítomní policisté okamžitě vytvořili blokádu kolem místa činu a dočasně zastavili dopravu na kanálech *Grande i Giudecca*⁶. Gabriel ještě pár minut přidržoval tělo na hladině lodním hákem, než si ho od něj převzala dvojice techniků z řad karabiniérů. Když tělo táhli do pontonového člunu s rovným dnem, řidič vodního taxi se otočil a prudce zvracel přes levobok.

„Mám nás odvézt zpátky k bazilice?“ zeptal se ho Gabriel, když se muž narovnal.

„To je proti předpisům.“

„Myslím, že v tomhle případě udělají výjimku.“

Gabriel nastartoval motor a pomalu vyrazil dopředu, čímž prolomil blokádu mezi dvěma policejními čluny, jejichž osádky ho nechaly bez problémů projet. Minul několik stojících lodí a vodních autobusů a zaparkoval na jednom z prázdných míst u nábřeží.

„Je vám lépe?“ podíval se na řidiče.

⁶ Židovský kanál (viz jedna z předchozích poznámek), hlavní mořský kanál ohraničující z jihu poloostrov tvořící vlastní Benátky. Je pojmenovaný po velkém ostrově *Giudecca* tvořícím jeho jižní „břeh“. Židovský ostrov nese jméno pravděpodobně po početné židovské komunitě, jež zde žila v minulosti, bývalé židovské ghetto ale leží jinde.

„O trochu ano,“ odpověděl muž. „Nejsem si ale jistý, jestli někdy dokážu zapomenout na to, co jsem dnes viděl.“

To ani Gabriel. Kdysi objevil tělo nechvalně známého italského vykradače hrobek v kádi s kyselinou. Tohle bylo horší.

Vystoupil na nábreží a zamířil ke schodům baziliky. Hlavní loď se hemžila turisty, kteří podle všeho o dění venku nic nevěděli. V tuhle chvíli byl Gabriel za jejich společnost rád. Vylezl po lešení na pracovní plošinu a rozsvítil halogenové lampy, jež zaplavily Tiziana oslnivým bílým světlem.

„Omlouvám se za zpoždění, *signore* Vecellio,“ zamumlal, když si připravoval první vatový tampon. „Ale nevěřil byste, co jsem právě objevil v Benátské laguně.“

Přesně v poledne se dveře baziliky zavřely a v chrámové lodi se rozhostilo ticho. Gabriel pracoval bez přestávky až do půl druhé, kdy mu zavolał kapitán Luca Rossetti.

„Potřebujeme výpověď.“

„K čemu přesně?“

„K vašemu dnešnímu rannímu objevu. Hlavní detektiv vyšetřování by si s vámi rád promluvil na *stazione*.“

„To je sice pěkné, ale momentálně mám dost práce,“ vymluvil se Gabriel.

„V tom případě přijedeme za vámi.“

Dorazili o dvacet minut později a podle instrukcí, které dostali od Gabriela, zaklepali na boční dveře. Detektiv se jmenoval Baggio, byl to vysoký a hubený muž a na ramenou měl tři stříbrné hvězdy prozrazující, že je *colonnello*, plukovník. Gabriel v neformální svědecké výpovědi uvedl, že kolem jedenácté dopoledne zahlédl na hladině laguny jakýsi tmavý plovoucí objekt, že si najal vodní taxi, aby jej prozkoumal, a že se objekt ukázal být lidským tělem, čehož se Gabriel po jeho spatření ze břehu obával. Ostatky byly v pokročilém stadiu rozkladu a nedalo se

s jistotou určit, jestli byl dotyčný muž nebo žena. Gabriel se nicméně přiklání k druhé možnosti.

„Je to skutečně tak,“ potvrdil detektiv Baggio. „Obětí je žena.“

„Vypadalo to, jako by byla ve vodě už delší dobu,“ poznamenal Gabriel.

„Je to možné, *signore* Allone, ale ze zkušenosti vím, že Benátská laguna je k mrtvým velmi nelaskavá.“

„Jsou na těle nějaké stopy násilí?“

„Vyšetřování je na samém začátku,“ odpověděl detektiv. „Vy se takovými věcmi už nemusíte zabývat. Vaše role v téhle nešťastné záležitosti právě skončila.“

„Ocenil bych, kdyby se mé jméno nedostalo do novin.“

Plukovník Baggio pokrčil nezávazně rameny. „Jak sám jistě dobře víte, *signore* Allone, k únikům informací občas dochází. Můžu vás však ujistit, že ode mě se tisk nic nedozví.“

Gabriel vyprovodil důstojníky karabiniérů z baziliky a pokračoval v práci na Tizianovi. Davy se vrátily ve tři hodiny a zůstaly až do pěti, kdy se bazilika veřejnosti uzavírala. Gabriel počkal, až se chrámová loď vyprázdní, a teprve poté zhasl lampy a sešel z lešení.

Venku přešel přes nábreží k zastávce vaporetta. Ze směru od čtvrti San Marco právě přijížděl vodní autobus číslo 1. Gabriel do něj o chvíli později nastoupil a vešel do kabiny pro cestující. V první řadě seděla Chiara, oči upřené na displej mobilního telefonu.

Gabriel se posadil vedle ní. „Někdo mi slíbil skleničku, jestli se nepletu.“

„Náročný den v práci?“

„Dalo by se to tak říct.“

„Právě na to koukám,“ poznamenala Chiara a podala Gabrielovi telefon.

Hlavní zpráva deníku *Il Gazzettino* se týkala hrůzného objevu ve vodách poblíž kostela San Giorgio Maggiore. Zprávu na

webových stránkách doplňovala fotografie muže s platinovou barvou vlasů kolem spánků, jak se s výsuvným lodním hákem naklání přes bok vodního taxi. Předmět, který hákem přidržoval u boku lodi, byl vidět jenom matně. Na snímku foceném z dálky připomínal velký tmavý plastový pytel na odpadky.

„Mohl bys mi to vysvětlit?“ podívala se Chiara tázavě na Gabriela.

„Vůbec jsem tam nemusel být,“ řekl Gabriel. „Kdybys se mnou šla na kávu, na kterou jsem tě pozval. Ale tys samozřejmě odmítla.“ Vrátil telefon Chiara. „Vědí to už děti?“ zajímal se.

„Řekla mi o tom Irene.“

Gabriel si povzdychl. „Opravdu bys jí měla omezit čas u počítače.“

Palazzo, v němž rodina Allonových vlastnila *piano nobile della loggia*, elegantní byt se čtyřmi ložnicemi, se nacházel na severním břehu Canal Grande, nedaleko zastávky vaporetta San Tomà. Byt měl rozlehlou střešní terasu s výhledem na kanál a most Rialto na východě a světlé vzdušné místnosti s vysokými stropy, přičemž v jedné z nich, jež sloužila jako Gabrielův ateliér, byl strop prosklený. Salony byly zařízeny moderně a pohodlně a všude na stěnách visela různorodá sbírka obrazů, včetně děl Gabrielovy matky a dědečka, známého německého expresionisty a žáka Maxe Beckmanna. Ložnici a hlavní obývací pokoj zdobily dva akty vypadající jako originály od Modigliana. Gabriel je namaloval v rámci jistého odvážného projektu a modelem mu stála jeho krásná žena. Na stojanu v jeho ateliéru bylo umístěno plátno od italského renesančního malíře Sebastiana Florigeria, které slíbil *pro bono* vyčistit a opravit pro ředitele londýnské Courtaldovy galerie.

Gabriel na obraze pracoval ve volném čase a původně to měl v plánu i dnes, ale po dopoledních událostech neměl na práci sílu, a tak se místo toho posadil na vysokou židli

u kuchyňské linky a z velké sklenky upíjel toskánské brunello, zatímco Chiara připravovala večeři. Menu bylo na Gabrielovu žádost vegetariánské. Nic, v čem jsou kosti a maso, žádné mořské plody.

Před ním na lince ležel telefon, displejem dolů. Gabriel ho otočil a znovu se podíval na fotografii na webových stránkách. Podle deníku *Il Gazzettino* ji pořídil pasažér vaporetta jedoucího do Maggiore. Jak se novinám podařilo identifikovat prošedivělého muže s teleskopickým lodním hákem, nebylo jasné, ačkoli byl mezi řádky naznačen únik informací z důvěryhodných oficiálních zdrojů, pravděpodobně od detektiva Baggia, plukovníka karabiniérů. Gabriel sdělil své podezření Chiaře, ale nedostal žádnou odpověď. Jeho žena právě vytukávala na displeji telefonu textovou zprávu.

„Kdo další chce vyjádření?“ zeptal se Gabriel.

„Bianca Locatelliová z *La Republica*.“

„Dej jí prosím tě stejnou odpověď, jakou dostali v *Il Gazzettino* a *Corriere della Sera*.“

„Měli bychom vydat aspoň krátké prohlášení.“

„Proč?“

„Mohlo by to být dobré pro naše podnikání, když už nic jiného.“

„Pouze pokud by naším podnikáním bylo hledání mrtvých těl. Kromě toho, já s tím případem nemám nic společného. Nejsem součástí příběhu.“

Chiara položila na jídelní stůl podnosy s předkrmy a zavolala Irene a Raphaela. Gabriel náhle dostal vlčí hlad, avšak ten opadl ve chvíli, kdy se ho děti začaly vyptávat na ony hrozné události z dnešního dopoledne. Popsal je téměř stejně jako plukovníku Baggiovi, pouze vynechal popis těla znetvořeného vodami Benátské laguny.

„Kde je ta žena teď?“ chtěla vědět Irene.

„V márnici, předpokládám.“

„Co je to márnice?“ vyptával se Raphael.

„To je místo, kde jsou uloženi mrtví lidé, než se pohřbí,“ vysvětloval Gabriel. „Specialista, říká se mu forenzní patolog, se pokusí zjistit, jak zemřela.“

„Co to bylo za ženu?“

„To zatím policie neví.“

„Někdo ji zabil?“ položila Irene další otázku.

„To také ještě policie neví. Je možné, že došlo k nějaké nehodě.“

Další možností byla sebevražda, ale Gabriel nechtěl kazit večerní řeči o sebevraždách.

Chiara vycítila, že mu otázky dětí nejsou příjemné, a obrátě změnila téma hovoru na sobotní protestní pochod. I když to byl Gabrielův nápad, aby se uskutečnil v sobotu a nikoli ve všední den, moudře nechal plánování celé akce na své ženě. Pochod začne, vysvětlovala, na Campo Santi Giovanni e Paolo ve čtvrti Castello a skončí – přibližně za tři hodiny, pokud děti půjdou pořád stejným tempem – na náměstí Svatého Marka. Osm dalších rodičů souhlasilo s tím, že pomůžou s dozorem na celou akci a postarají se o to, aby proběhla bez komplikací. Benátská společenská etiketa vyžadovala, aby po takovéto události následoval slavnostní oběd. Chiara se ještě nerozhodla, kde přesně se recepce bude konat.

„Máš už představu, kolik lidí se pochodu zúčastní?“ zajímal se Gabriel.

„Mohlo bych jich být až sto.“

„V tom případě bude třeba najít něco s venkovním posezením, aby se tam všichni vešli.“

„Pokud oběd neuspořádáme tady.“

„Kde tady?“ nechápal Gabriel.

„V našem bytě, lásko. Místa tu máme víc než dost a jsem si jistá, že ostatní matky mi s jídlem pomohou. Takhle to koneckonců v Benátkách chodí.“

Chiara odešla z jídelny do kuchyně a o chvíli později se vrátila s mísou horkého *risotta alla Milanese*. Gabriel zhltl dvě

misky lahodné krémové rýže se šafránem a během jídla poslouchal, jak Irene a Raphael s Chiarou vzrušeně domlouvají detaily slavnostního oběda pro sto spolužáků. Zdálo se, že o místě konání už je rozhodnuto. Zvuk jejich dychtivých hlasů našťestí dokázal aspoň na chvíli zaplašit neodbytné myšlenky na mrtvou ženu z laguny, ale Gabrielova noční můra nezmizela. Vrátila se později toho večera, když stál u zábradlí lodžie a sledoval vodní taxi, jak brázdí hladinu kanálu dole pod ním.

Laguna, pomyslel si, k ní byla opravdu velmi nelaskavá. Velmi krutá.

Teď ta neznámá žena ležela na studeném kovovém lůžku v benátské márnici, sama a ve tmě. Žena beze jména. Žena bez tváře.

Po následující dva dny běžel život v Benátkách ve víceméně obvyklém tempu. Turisté přijížděli a odjížděli, stánky na trhu Rialto se plnily a vyprazdňovaly, příliv se střídal s odlivem jako vždycky a na hladině benátských vod se neobjevilo žádné další tělo. Ve čtvrtek ráno se na titulní straně tištěné verze deníku *Il Gazzettino* objevil dlouhý článek popisující hrůzný nález v laguně, ale v pátek už byly zprávy týkající se tohoto případu přesunuty z první strany do rubriky věnované výhradně Benátkám. Policie předpokládala, že došlo k násilnému činu a nikoli k nešťastné nehodě nebo sebevraždě, avšak dosud se jí nepodařilo zjistit totožnost oběti. Prostřednictvím médií požádala o pomoc veřejnost, ale výzva zatím nepřinesla žádné výsledky.

Gabriel strávil tyto dva jinak klidné podzimní dny na pracovní plošině v bazilice Santa Maria della Salute. Tizian se ukázal být vítaným rozptýlením, stejně jako hluční návštěvníci kostela, jejichž hlasy odváděly Gabriela na několik hodin denně od myšlenek na tělo ženy v pokročilém stadiu rozkladu. Protože neměl chuť diskutovat o svých pochybných hrdinských činech s majitelem baru v Caffè Poggi, vzdal se polední přestávky a nosil si do práce každé ráno termosku s kávou. V pátek odpoledne se ale rozhodl vystrčit hlavu ze své dočasné ulity a odpoledne si dal s Chiarou skleničku na terase hotelu Monaco. Ozámila mu, že počet účastníků zítřejšího protestního pochodu se zvýšil na sto dvacet pět.

„Jak je všechny nakrmíme?“

„Neměj strach, láska,“ odpověděla Gabrielovi Chiara. „Catering se o všechno postará.“

„Jaký catering?“

Lidé z cateringové společnosti dorazili další den v osm ráno a začali po celém bytě Allonových rozmísťovat kulaté stoly a připravovat slavnostní recepci. Gabriel zamkl dveře ateliéru, a poté doprovodil Chiaru a děti na Campo Santi Giovanni e Paolo, kde už bylo shromážděno nejméně osmdesát malých školáků. Do devíti hodin, plánovaného začátku pochodu, se jejich počet zvýšil na sto padesát. Irene se podařilo seřadit je do dvou dlouhých řad. Když každý zaujal své místo v průvodu, rozlehl se náměstím hlasitý jásot a děti vyrazily.

Na účastníky pochodu dohlíželo dvanáct rodičů. Chiara kráčela na špici a Gabriel, který znal techniky sledování a ochrany lépe než kdokoli jiný, dával pozor ze zadní pozice. Šli směrem na západ, po rušné třídě Strada Nova, kde byl průvod velmi vstřícně přijat – až na jednoho majitele obchodu podporujícího populistickou stranu Bratři Itálie. Krátce se zastavili na Campo Santa Fosca, kde dospělí provedli průběžné sčítání školáků, a pak se průvod vydal po Rio Terà San Leonardo směrem k železniční stanici Santa Lucia. Na místo dorazili s pouhým patnáctiminutovým zpožděním oproti původnímu plánu. Dalšího sčítání se ujal Gabriel. Nikdo z účastníků pochodu nechyběl, všichni byli na svých místech a v pořádku.

Poté přešli přes most Ponte degli Scalzi a oklikou se vydali ke galerii Accademia, kde u vchodu chvíli skandovali připravená hesla, načež přešli podruhé přes Canal Grande. Následovalo třetí sčítání a průvod pokračoval kolem luxusních butiků lemujících Calle Larga XXII Marzo k na náměstí Svatého Marka, kam dorazil ve chvíli, když obrovský zvon na vrcholu zvonice odbíjel poledne.

Školáci, v dobré víře, že pomohli ochránit planetu před klimatickou apokalypsou, postupně nastoupili do vodních autobusů na zastávce San Marco a nechali se odvézt na zastávku

San Tomà, odkud to bylo jen pár kroků do elegantního bytu Allonových. Oběd, stejně jako celý dopolední pochod, proběhl bez incidentů. Ve čtyři hodiny odpoledne odešli jak děti, tak lidé z cateringové společnosti, a v pokojích *piano nobile* se opět rozhostilo hluboké ticho. Gabriel s Chiarou se shodli na tom, že celá akce, jakkoli začala v kanceláři *dottoressy* Savianové poněkud nešťastně, dopadla nad očekávání velmi dobře.

Gabriel strávil zbytek odpoledne prací na obraze od Florigeria a následující ráno, po prozkoumání předpovědi počasí, přemluvil Chairu a děti k celodenní plavbě po Jaderském moři na plachetnici Bavaria 42. Do přístavu se vrátili se západem slunce stejnou cestou, jakou z něj vyjžděli – přes rušný záliv Lido. Pokud by ta žena nezemřela v Benátkách, ale na otevřeném moři, její tělo by do Benátek přinesl příliv, a to přesně touhle trasou. Gabriel to považoval za nepravděpodobné. Po prozkoumání vod, jimiž na plachetnici Bavaria 42 pluli, dospěl k názoru, že zemřela v Benátkách, pravděpodobně v některé ze šesti historických *sestieri*.

Do pondělního rána zmizela neznámá žena ze stránek benátských deníků, ale do Gabrielovy paměti se děsivý obraz mrtvolky bez tváře zaryl a nechtěl zmizet. Proto nijak neprotestoval – ale naopak to uvítal –, když se mu ozvala *dottoressa* Savianová a navrhla, že by žáci školy mohli přijít ve čtvrtek na slíbenou přednášku a ukázkou restaurátorských prací. Gabriel zařídil, aby přednáška začala v poledne, kdy se bazilika na tři hodiny pro veřejnost uzavírala. Jeho publikum výklad pozorně poslouchalo, ačkoli Gabriela rozptylovalo neustálé vibrování telefonu v jeho kapse. Počkal, až děti odejdou, a pak na číslo, které se ho snažilo zastihnout, zavolał zpátky.

„Proč vám to trvalo tak dlouho?“ zeptal se z reproduktoru Luca Rossetti.

„Měl jsem na práci něco důležitého,“ odpověděl Gabriel.
„Co tak naléhavého se děje?“

„Arma dei Carabinieri potřebuje vaši pomoc.“

„Rád bych vám pomohl, Luko, ale momentálně nejsem bohužel k dispozici.“

„Výborně,“ řekl Rossetti, než ukončil hovor. „S plukovníkem Baggiem vás za dvacet minut vyzvedneme před Salute.“

Člun karabiniérů vypadal jako typické benátské vodní taxi, nízký a elegantní, s otevřeným kormidelním stanovištěm na přídi a kajutou v zadní části. Gabriel seděl vedle Luky Rossettiho na jedné z čalouněných lavic, plukovník Baggio zaujal místo naproti nim. Poté, co vyrazili ze zastávky u kostela, obkroužili část území Punta della Dogana a zabočili do kanálu Guiudacca. Nyní taxi uhánělo přes lagunu směrem k pevnině.

„Mohl by mi prosím někdo říct, co je cílem téhle cesty?“ prolomil ticho Gabriel.

„*Terraferma*⁷,“ odpověděl Baggio.

„To jsem pochopil. Ale proč tam jedeme?“

„Měl jsem za to, že vám kapitán Rossetti sdělil všechno důležité.“

„Pověděl mi, že potřebujete moji pomoc.“

„Tak to víte všechno podstatné,“ odušil Baggio a ponořil se opět do mlčení.

Člun zastavil v malém přístavu poblíž letiště. Tam nastoupili do čekajícího neoznačeného vozu Alfa Romeo, který je velkou rychlostí převezl přes Mestre, největší ze čtyř pevninských městských částí Benátek, k fádne vyhlížející úřední budově, nad níž zplihle visela italská vlajka. Vešli dovnitř a Gabriel následoval Rossettiho a Baggia do malé konferenční místnosti. Záhy tam za nimi přišel muž v bleděmodrém pracovním oděvu se složkou v ruce a pachem smrti kolem sebe. Plukovník Baggio

⁷ Doslova pevná země nebo pevnina, jde o označení území na severu Itálie, které měla v minulosti pod kontrolou Benátská republika.

ho představil jako *dottora* Massima Ravella, benátského soudního lékaře.

Patolog otevřel složku a promluvil na Gabriela tónem odborníka vypovídajícího u soudu. „Ženě, kterou jste objevil v laguně, bylo pravděpodobně necelých třicet let, maximálně třicet dva, třicet tři. Měřila sto sedmdesát centimetrů a nosila boty velikosti třicet osm. Během svého krátkého života utrpěla zlomeninu levého zápěstí. Tvar lebky napovídá, že byla severoevropského etnického původu.“

„Příčina smrti?“

„Přesné určení příčiny smrti je obtížné v případech, kdy je tělo nalezeno ve vodě. Podle mého názoru ale zemřela utonutím.“

„Kdy?“

„Myslím, že před týdnem,“ odpověděl patolog Ravello. „Možná o den nebo dva dříve.“

„Byla to nehoda?“

„To je nepravděpodobné.“ Ravello vytáhl ze složky jednu fotografii a položil ji před Gabriela. Byla na ní zachycená spodní část pravé nohy oběti – nebo alespoň to, co z její nohy zbylo. „Vypadá to,“ pokračoval Ravello, „jako by jí někdo uvázal kolem kotníků provaz. Jestli k tomu došlo před smrtí ženy nebo po ní, to nedokážu říct. Bezpochyby ale byla připoutána k něčemu těžkému.“

Gabriel vrátil fotografii Ravellovi. „A jakou roli v tomhle hraju já?“

Soudní lékař nechal odpověď na plukovníku Baggiovi. „Jak pravděpodobně víte, *signore* Allone,“ vysvětloval Baggio, „nepodařilo se nám ženu identifikovat. Obrátili jsme se na veřejnost, ale zatím to k ničemu nevedlo. Nemáme ani nahlášenou žádnou pohřešovanou ženu jejího věku. V tuhle chvíli ji, zdá se, nikdo nehledá. Proto nás napadlo obrátit se na vás. Doufali jsme, že byste nám mohl pomoci zjistit, kdo byla a jak byla zabita.“

„Jak?“

„Tím, že jí vrátíte tvář.“

„Chcete po mně, abych udělal soudní identikit?“ opáčil Gabriel.

Detektiv přikývl.

„Je mi líto, plukovníku Baggio, ale s tímhle vám asi moc nepomůžu. Nemám k tomu patřičné vzdělání. Potřebujete odborníka.“

„Máme jednoho na stáži. Do počítačového programu zadal přesné rozměry lebky a program vytvořil digitální skici. Všechny,“ zdůraznil Baggio, „byly k ničemu. Žádná nám s identifikací oběti nepomohla.“

„Co vás vede k domněnce, že bych já mohl mít větší štěstí?“ opáčil Gabriel.

Baggio si vyměnil pohled s Rossettim. Teprve poté odpověděl. „Můj kolega tvrdí, že jste neobvykle talentovaný malíř, zvláště pokud jde o lidskou anatomii.“

„To by mohlo vysvětlovat, proč mě najali, abych restauroval Tiziana.“

„Podle toho, co jsem o vás slyšel, *signore* Allone, byste mohl namalovat kopii Tiziana a nikdo by nepoznal rozdíl.“ Baggio se znovu podíval na Rossettiho. „Je to tak, kapitáne?“

Luca Rossetti se otočil ke Gabrielovi. „Mohl byste se o to alespoň pokusit?“

Gabriel pohlédl na Ravella a zeptal se: „Smím vidět rentgenové snímky lebky?“

Patolog vytáhl ze složky tři snímky lebky oběti – jeden čelní a dva boční – a podal mu je. Gabriel je začal pozorně zkoumat očima umělce, jenž za svůj život namaloval bezpočet lidských hlav a tváří. Jako mladý student strávil mnoho a mnoho hodin kreslením a malováním koster lidí. Později se naučil, jak ztvárnit kostru uvnitř aktů a naopak jak nakreslit nebo namalovat akt kolem kostry. Byl si proto více než jistý, že dokáže vytvořit portrét, který se bude alespoň trochu podobat ženě severoevropského původu, již našel v Benátské laguně poblíž čtvrti

Dorsoduro. Bylo však třeba, aby si ostatky ženy důkladně prohlédl a co nejvíc se o její tělesné schránce dozvěděl.

„Zmínil jste se o zlomeném zápěstí,“ poznamenal směrem k Ravellovi.

Patolog podal Gabrielovi další rentgenový snímek. Zlomenina byla jasně viditelná na levé kosti vřetenní. „Kolik jí mohlo být, když se to stalo?“

„Osm nebo devět, odhadem.“

Stejně stará jako Irene. „Můžete mi o ní povědět ještě něco dalšího?“

„Neměla na sobě žádné šperky kromě přívěsku na krku,“ odpověděl Ravello.

„Jakého přívěsku?“

„Je v patologické laboratoři. Asi byste se na něj měli podívat.“

Gabriel následoval soudního lékaře po schodech dolů do suterénu budovy. Laboratoř se třemi nerezovými pitevními stoly se nacházela za dvěma zamčenými dveřmi. Obsazený byl pouze jeden stůl. Tělo spočívající na něm bylo zahaleno bílým prostěradlem.

Ravello prostěradlo jemně odhrnul a odhalil hlavu a ramena oběti. Gabriel pomalu sklonil hlavu a podíval se na ženu z laguny. První věc, které si všiml, byla výrazná mezera mezi dvěma předními zuby. *Nejspíš se usmívala*, pomyslel si, *aniž by pootevřela rty*.

Vlasy barvy lnu, které jí po pobytu v krutých benátských vodách na hlavě zbyly, měla dlouhé po ramena. Gabriel odhadoval, že měla světle modré oči.

„Do plic jste se jí podíval, předpokládám,“ poznamenal Gabriel.

„Samozřejmě, ale mořští mrchožrouti mi bohužel moc práce nenechali.“

„Kouřila?“

„Myslím, že ne.“

„Byla těhotná?“

„Ne.“

„Nějaké zdravotní problémy? Špatné životní návyky?“ vyptával se dál Gabriel.

„Myslíte drogy nebo alkohol?“ Ravello zavrtěl hlavou. „To, co zbylo z jejích jater, vypadalo normálně. Tkáň nejevila žádné náznaky, že by užívala drogy nebo holdovala alkoholu. Podle stavu jejího těla bych si myslel, že to byla hodná holka.“ Ravello se dlouze nadechl. „Nezasloužila si takhle skončit.“

Nikdo si nezaslouží takhle skončit, uvažoval Gabriel. A už vůbec ne mladá žena, která před ním ležela na studeném kovovém stole.

„Můžu se podívat na ten přívěsek?“

Šperk byl uložený v plastovém sáčku na důkazy. Kulatý pozlacený medailonek, z jehož povrchu vystupovala mužská ruka téměř se dotýkající nataženého prstu. Gabriel okamžitě poznal, že se jedná o často reprodukováný výjev z Michelangelovy ikonické stropní fresky Stvoření Adama, zdobící Sixtinskou kapli ve Vatikánu. Freska zachycovala okamžik popsaný v knize *Genesis*, kdy bůh vdechl Adamovi život. Podle gravírování na zadní straně přívěsku se zdálo, že šperk byl zakoupen v obchodě se suvenýry ve Vatikánských muzeích.

Než Gabriel vrátil přívěsek Ravellovi, obě jeho strany si vyfotografoval. Potom se podíval zpátky na ženu na kovovém pitevním stole.

„Potřebuju se jí dotknout.“

Patolog otevřel skříňku a vyndal z ní pár pitevních rukavic v tělové barvě.

Gabriel si je natáhl a požádal: „Nechte mě s ní o samotě, prosím.“

Ravello zvedl ke Gabrielovi oči. „To tělo je důkazem ve vyšetřování trestného činu, *signore* Allone. Musím tu zůstat s vámi.“

„Pět minut.“

Patolog si rezignovaně povzdychl a vykročil ke dveřím laboratoře.

„*Dottore Ravello?*“

Ravello se zastavil.

„Zhasněte světla, než odejdete.“

Cvaknutí vypínače vedle dveří zhaslo stropní zářivky. Když se dveře za Ravellem zavřely, místnost se ponořila do neprostupné tmy. Teď spolu zůstali sami, jen oni dva. Gabriel a žena z Benátské laguny. Žena bez tváře – alespoň prozatím – a beze jména. Měli na sebe pouze pět minut, ani o chvíli déle. Pět minut bylo však všechno, co Gabriel potřeboval.

Zvedl ruce a jemně položil dlaně v rukavicích na obnažené lebeční kosti, na místo, kde měl být obličej. Šetření prováděl důkladně, ale zároveň velmi jemně, jako by žena mohla jeho doteky cítit. Postupně prozkoumával čelní kosti, nos, očníce, lícni kosti, horní i dolní čelist, jářmový oblouk. Zjevila se mu však mnohem dřív, než skončil. Spatřil ji téměř okamžitě, sotva se jeho prsty dotkly její lebky, a viděl ji jako živou nebo jako kdyby se díval na fotografii. Bledá dívka kolem třicítky s blond vlasy po ramena, hluboko posazenýma modrýma očima, lehce ohrnutým nosem a výrazným důlkem na bradě. Seděla sama v jedné z benátských kaváren a na krku jí visel kulatý pozlacený přívěsek. Kavárna se jmenovala Dogale a nacházela se na Campo dei Frari. Gabriel a děti seděli u vedlejšího stolu.

Během zpáteční cesty z pevniny se Gabriel pokoušel přesvědčit sám sebe, že se mylí. Ano, onoho odpoledne – asi tak před dvěma týdny – skutečně navštívila bar Dogale mladá žena a ano, Gabriel s dětmi opravdu seděli u vedlejšího stolu na zahrádce před kavárnou. Bylo půl čtvrté a počasí bylo teplé a dusné. Irene a Raphael si pochutnávali na *tramezzini*, italských sendvičích z bílého chleba, a probírali uplynulý školní den. Mladá žena, která do kavárny dorazila před nimi, pila kapučíno. Na sobě měla džínsy, bavlněnou blůzu bez rukávů a plátěné tenisky. Světle modrýma očima bloudila po *campo*, jako by vyhlížela někoho, s kým si domluvila schůzku. Působila nervózně, vůbec ne jako nadšený turista, který si užívá návštěvu Benátek. Několikrát se podívala na displej telefonu, který držela v pravé ruce s dlouhými prsty.

Během cesty přes lagunou se Gabriel o ženě z baru Dogale svým společníkům nezmínil. Vlastně nemluvil vůbec o ničem. Plukovník Baggio se ho nakonec zeptal, jak dlouho by mu mohlo trvat vytvoření skic. Gabriel neurčitě odpověděl, že bude potřebovat minimálně týden.

„Čím dříve, tím lépe.“

„Udělám, co bude v mých silách.“

Vysadili ho na zastávce vaporetta San Tomà a on zamířil přímo k *palazzo*. Když vešel do bytu, nikoho doma nenašel. Potom si vzpomněl, že je čtvrtek, což byl den, kdy Raphael chodil na hodiny matematiky k univerzitnímu profesorovi. Gabriel měl až do šesti hodin čas jenom pro sebe.

Vešel do ateliéru a zavřel za sebou dveře. Patolog mu dovolil odnést si tři rentgenové snímky lebky oběti a jednu fotografii její hlavy a ramen. Gabriel si snímky prohlédl jen krátce. Poté si vzal do ruky skicák Strathmore, gramáž 300, a tužku značky Faber-Castell. Pracoval klasickou metodou – jednoduchý ovál rozdělený dvěma slabými vodorovnými čarami, na něž umístil oči a ústa. Ačkoli plukovníku Baggiovi tvrdil, že bude potřebovat nejméně týden, netrvalo mu víc než několik minut, než měl skicu hotovou.

Byla na ní žena z baru Dogale.

Vytrhl skicu z bloku a položil ji na pracovní stůl.

Samozřejmě, mluvil v duchu sám k sobě, není možné, aby to byla ona. Prostě jsi dal oběti z laguny tvář ženy, která upoutala tvoji pozornost.

Na tom nebylo nic divného vzhledem k tomu, že Gabriel si téměř dokonale pamatoval vizuální vjemy. A zcela jistě se hrálo roli i to, že oběť a žena z kavárny měly obě světlé vlasy po ramena a byly přibližně stejného věku. To bylo určitě také to jediné, co je spojovalo. Jaká ostatně existuje šance, že by ty dvě ženy byly jedna a táž osoba?

Na tuhle otázku, blesko mu hlavou, by dokázal odpovědět jen Raphael.

Jestli má Gabriel vytvořit skutečnou skicu oběti podle rentgenových snímků, fotografie a toho, co cítil pod prsty, když prozkoumával její lebku, musí nějak vymazat z paměti nervózně působící návštěvnici baru Dogale. Udělal to tak, že ji ve své představě přemaloval imaginární krycí barvou. Poté si důkladně prohlédl čtyři snímky – jeden čelní rentgen, dva boční a fotografii hlavy a ramen. Dokonce položil ruku na čelní rentgen lebky a postupně prohmatával čtrnáct obličejových kostí, jako by četl stránku popsanou Braillovým písmem. Když skončil, znovu sáhl po skicáři Strathmore a začal kreslit. Hrot tužky se rychle pohyboval po hladkém povrchu bristolského papíru. Výsledkem byla téměř dokonalá kopie první skici.

K vytvoření třetí a zároveň poslední skici použil barevné tužky. Nejprve nakreslil obličej, který zarámoval jednoduchým účesem po ramena, přidal pihy na nose, znaménko krásy nad rtem a na krk ženě několika mistrnými tahy zavěsil kulatý pozlacený přívěsek s Michelangelovou rukou boha, který právě zažehával jiskru života v Adamovi, jehož stvořil. Výraz ženy byl vážný, ostražitý. Mezeru mezi jejími předními zuby zakrývaly rty.

Gabriel hotový portrét vyfotografoval svým iPhoneem, pak snímek ořízl a ztmavil.

Ne, pomyslel si, když studoval skicu na displeji, nemýlil jsem se.

Tatáž žena, kterou vylovil z tmavých vod Benátské laguny přesně před devíti dny, seděla vedle něj u stolku kavárny na Campo dei Frari a nervózně čekala na někoho, kdo měl zpoždění.

Chiara zavolala pár minut před šestou a oznámila mu, že s dětmi právě odcházejí z univerzity. Dodala, že na vaření je moc unavená a že se najedí venku. Gabriel navrhl podnik Vini da Arturo, trattorii na druhé straně kanálu ve čtvrti San Marco. Přes Canal Grande se dostali na palubě traghetta⁸ a už za chvíli nato si v restauraci pochutnávali na předkrmech a telecích řízcích. Irene a Raphael celou večeři nadšeně mluvili o báječné přednášce jejich otce v kostele Santa Maria della Salute. Jak se zdálo, přednáška zaujala nejenom je dva, ale i jejich spolužáky, a stala se tak tématem hovorů na *scuola primaria*. Když vyšli po večeři z restaurace, dali přednost chůzi pěšky před časově úspornějším trajektem a zamířili k mostu Rialto.

⁸ Přívoz. Člun, který přepravuje v Benátkách cestující v místech, kde nejsou mosty, z jedné strany Velkého kanálu na druhou. Spojuje tedy jenom dva body na březích kanálu – na rozdíl od vaporetta, které pluje po jeho délce jako autobus po silnici a spojuje více míst na březích jako zmíněný autobus jednotlivé zastávky.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vnitřní záležitost.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.